

Jeg blev OFFER – for PSYKISK SYG kollega – og der var ingen, der tog mig alvorligt...

Jeg blev OFFER – for PSYKISK SYG kollega...

– Og der var ingen, der tog mig alvorligt...

Af Ulla Thorup Nielsen – Livet med diabetes 1... – juli 2012

I mit andet job som nyuddannet, blev jeg for 16 år siden offer for en psykisk syg kollega, og der var ingen, der tog mig alvorligt. Det smadrede hele mit liv. Og jeg kæmper på 16. år for at finde normalmenneskeligt fodfæste ovenpå den oplevelse.

Den måde omgivelserne både dengang og siden hen forsøgte og forsøger at invalidere mig på, er ved at behandle mig, som om jeg var og er et overhysterisk, sindsforstyrret, grænseløst, hjernedødt og forvirret undermenneske, der sejler forvirret rundt i verden – og som de er blevet ved med flænse videre i – for at få mig "normaliseret" ved at få mig til at krakelere som menneske – så jeg kan komme i kontakt med "virkeligheden", og indse hvem jeg er – så jeg kan blive mig selv. Men jeg sejler ikke forvirret rundt i verden uden realistisk opfattelse af virkeligheden. Jeg er ikke grænseløs. Jeg er mig selv – og har hele tiden været det. Men jeg blev udsat for en ret alvorlig oplevelse, som ingen tog alvorligt. Og der er åbenbart en del, der meget fejlagtigt tror, at det er noget jeg ligesom udlever – i en eller anden form for proces? Det gør jeg ikke. Jeg udlever ikke alvorlige oplevelser. Dem parkerer jeg der, hvor de hører til – i stedet for at slæbe aben med videre i livet. Jeg sorterer menneske for menneske – oplevelse for oplevelse – og sammenhæng for sammenhæng.

Jeg blev "flænset" – af en psykisk ustabil kollega...

Det her fandt sted på Hjælpeinstituttet i Høje Tåstrup i 1996. Og den leder, der ansatte mig til at blive flænset af en medarbejder, som hun vurderede til at være sindssyg, og selv var bange for, hed Lilly Jensen. Jeg mener, at det var Jensen, hun hed til efternavn. Det kan godt være, at jeg husker forkert. Men jeg kan så supplere med nogle flere oplysninger. Hun var enebarn, og havde nogle forældre, der boede på plejehjem, som hun var henne og stille uret tilbage for, da vi gik over til vintertid. Hun boede et sted i Nordsjælland og tog toget til og fra arbejde. Hvilket var grunden til, at hun var blevet overvægtig. For da hun var på min alder, så var hun lige så slank som mig. Hun havde et par voksne børn, og var gift med en psykiater. Hun havde før, hun sagde ja til at avancere som mellemlider i forbindelse med en strukturomlægning, der fandt sted, mens jeg var ansat, haft en personlig negativ oplevelse og fiasko som leder på et plejehjem. Hun læssede mange personlige ting af på mig.

Den kollega, som jeg blev flænset af – var ikke rigtig psykopat. Og det gjorde det også meget svært for mig, at placere ham. Men hans adfærd overfor mig var 100 % psykopatisk. Men her på afstand, så var han i virkeligheden psykisk syg. Han var skizofren paranoid. Men for mig var han psykopatisk.

Jeg aftalte ved ansættelsen en liste af opgaver, som jeg skulle lave i den tidsbegrænsede periode, som jeg blev ansat. Hjælpeinstituttet beskæftigede sig med kvalitetssikring af hjælpemidler. Det blev til en liste bestående af opgaverne: Brugervejledning om hoftebeskyttere, standard for databaseregistrering af de hoftebeskyttere, der var på markedet. Der var ikke så mange, så det var en lille opgave. Så var der også opgaverne med standard stamblade til registrering af både manuelle kørestole og el kørestole. Og så indtastningen af standarder. Der var mange. Så det var en lidt større opgave. Inkontinens var et nyt produktområde – som der skulle laves standarder for – og findes forhandleroplysninger for.

Jeg blev OFFER – for PSYKISK SYG kollega – og der var ingen, der tog mig alvorligt...

Det var også en lidt større opgave. Mange forhandlere var små private importører af nogle få produkter. Og så var der endelig opfølgningen på den projekt om tilgængelighed, som jeg havde været med til at lave for Center for Ligebehandling af Handicappede, som var det første sted jeg arbejdede i en tidsbegrænset projektmedarbejderstilling. Så det var en god liste med forskellige opgaver. Jeg skulle lave opgaverne sammen med forskellige kollegaer. Jeg var relativt nyuddannet, så jeg var utrolig glad for den periodemæssige ansættelse – med nogle gode opgaver, som jeg kunne skrive på mit CV. Og så var det selvfølgelig også rart at tjene nogle penge.

Så i starten gik det fint. Jeg var meget udadvendt, social og livsglad. Så jeg havde let ved at arbejde sammen med lidt af hvert. Delte en pizza efter fyraften med den kollega, der siden viste sig at blive et stort problem. Tænkte egentlig ikke så meget over det. Det var meget normalt for mig, at man efter fyraften nogen gange fik en kop kaffe eller en bid mad og en snak om livet og lidt af hvert. Hvis der var nogen, man lige var faldet i snak med i en af pauserne.

Jeg er også diabetiker. Og havde på det tidspunkt nogle problemer med insulinvirkningen, som jeg kæmpede med en håbløs læge for at finde en løsning på. Det blev også fatalt for mig, da ulykken rammer. Den del af historien kommer senere. Men jeg fortalte også meget åbent om min diabetes, og de besværligheder der nogle gange kunne være ved at være patient.

På et tidspunkt skete der nogle ting, som virkede underligt. Jeg kunne ikke lige placere det. Tænkte heller ikke så meget over det. Der er altid nogen, der opfører sig lidt underligt, i enhver sammenhæng. Og jeg gik ikke ligefrem rundt og var bange. For man kunne vel ikke ligefrem risikere at blive myrdet på en arbejdsplads?

Men den kollega som jeg skulle arbejde sammen med om opgaven med tilgængelighed, på det nye arbejdsområde om tilgængelighed, viste sig at være meget adfærdsforstyrret. Jeg har normalt ikke problemer med hverken at sætte grænser eller arbejde sammen med forskellige mennesker. Men ham her var altså sær. Han kunne gå fuldstændig amok og råbe og skrike. Hans humør svingede frem og tilbage. Og så gik han bag ryggen på mig. Der blev opfundet en del rygter. De kom så tilbage til mig i form af nogle yderst besynderlige meldinger. At der ikke på daværende tidspunkt var penge til at forlænge min ansættelse på en IT opgave omkring tilgængelighed. Det havde jeg slet ikke noget med at gøre. At jeg burde lade være med at genere den underlige kollega ved at blande mig uden om arbejdet om tilgængelighed.

Det hang slet ikke sammen med noget, der havde noget med mig at gøre. Nu var jeg ikke udpræget begejstret for at arbejde sammen med den galsindede kollega – og lagde heller ikke skjul på det. Jeg havde sagt direkte til ham, at hvis det passede ham dårligt at løse de opgaver, jeg var ansat til at løse sammen med ham – så droppede vi dem bare, og så arbejdede jeg i stedet på nogle af de andre opgaver. Men ih nej, det passede ham fint at arbejde med de opgaver. Men han var altså håbløs at arbejde sammen med, for han sad og kom med personlige dumme kommentarer og var ind imellem meget aggressiv.

På et tidspunkt fik jeg så at vide, hvor skørt det hele i virkeligheden var. Det fik jeg at vide af chefen. Hun troede han var sindssyg. Og alle, de havde forsøgt at sætte til at arbejde sammen med ham, havde meldt pas. De kunne ikke holde ham ud. Så jeg var sidst forsøg på at normaliserer ham. For hun havde tænkt, at hvis hun nu satte mig til at arbejde sammen med ham, så kunne det være at der smittede noget af min sociale omgængelighed af på ham. Jeg fik det utrolig dårligt. De troede han var sindssyg, og det skulle så "normaliseres" ved et personligt "afsmittende" – nærmest "auralignende" eksperiment med mig. Det var da at gamble med mennesker på det personlige plan. At gamble med mig. Så jeg skulle være det gode menneske, man kunne sætte sammen med en aggressiv og ukontrollabel kollega, så han kunne blive normaliseret ved at afreagere på mig. Jeg gik helt i baglås. Det ville jeg under ingen omstændigheder have noget med at gøre. Jeg var ansat til at løse nogle opgaver, og jeg arbejde gerne sammen med hvem som helst. Men sådan noget personlige eksperimenter med

Jeg blev OFFER – for PSYKISK SYG kollega – og der var ingen, der tog mig alvorligt...

mine personlige grænser til normalisering af en sindsforstyrret og ukontrollabel adfærd hos en kollega. Det var jo noget sygt noget. Og så begyndte den leder ellers at køre personligt hårdt på mig. For den kollega var i krise, og det skulle jeg respektere. Jeg kunne ikke se hvorfor det skulle gå ud over mig. Hvad kom det dog mig ved?

Efterhånden gik det op for mig, at han på en eller anden måde, havde "sat sig" på mig. Og jeg blev bange for ham. Han registrerede slet ikke noget af det, der blev sagt til ham – og så løj han. Han fik ingenting at vide. Der var ingen, der fortalte ham noget. Det var ikke rigtigt. Han gamblede rundt helt i sin egen verden – og så "hakkede" han sig personligt fast i mig. Aftaler, det at jeg havde andre arbejdsopgaver, talte med andre end ham, og at vi ikke kendte hinanden personligt – det eksisterede slet ikke. Det gik op for mig sådan hen ad vejen. Og så skød han hele tiden "bolden udad". Det var aldrig ham. Jeg overhørte en samtale mellem ham og en anden – hvor han grinende fortalte, at Ulla var ansat som konfliktløser, men hun vidste det bare ikke selv. Når jeg direkte spurgte ham, hvad der foregik, så var det ingenting – det var nok mig, der trængte til ferie. Der trængte ingenting ind. Jeg kom i tvivl om, hvor bevidst han var. Der var flere ting. Han sejlede rundt i helt sin egen verden, men overførte det til mig. Jeg sejlede ikke rundt i min egen verden. Tværtimod. Jeg har altid været meget åndsnærværende og hurtig til at sætte mig ind i nye opgaver og orientere mig i nye sammenhænge. Så jeg vidste da godt, hvad der foregik.

Jeg forsøgte at få ledelsen til at gribe ind. Men de havde spurgt ham, om han havde det fint med at arbejde sammen med Ulla – og det havde han sagt ja til, og så var det jo det. Så han gav den som "bedste ven" med Ulla. Og så måtte jeg jo lære at sætte grænser. En kollega som ledelsen var bange for, fordi de troede han var sindssyg – og som jeg officielt ikke var ansat til at have noget med at gøre, udover overlevering af et projekt, som jeg havde arbejdet med på ved min ansættelse hos Center for Ligebehandling af Handicappede. Ham tørrede de af på mig. Og han var sindssyg – skulle det siden vise sig.

Jeg gjorde det, at jeg meldte pas overfor at arbejde sammen med ham, og så fik jeg en snak med en af de andre kollegaer om at kunne tage fat i den ustabile kollega, og holde ham langt væk fra mig. For han opførte sig sindssygt overfor mig.

Så var der ingen forbindelse mellem denne kollega og mig, som han kunne hakke sig fast i og manipulere rundt med. Troede jeg. For det forsatte. Han blev ved med at komme rendende – vi var alle gode mennesker – og en helt masse forvirret snak. Jeg spurgte ham, hvad han ville mig? Ikke noget – var svaret. Så lad mig være i fred – for helvede din underlige idiot. Jeg pakkede ikke tingene ind. Det forsatte. Han blev ved. Og blev også ved med at beklage sig til andre over, at jeg blandede mig i hans arbejde og var på nakken af ham. Det havde ingen som helst forbindelse med virkelighedens verden. Så han var syg.

Da jeg senere fik en diabetisk syreforgiftning, og blev akut indlagt – og fik at vide, at jeg var overstressed gennem længere tid – lå der et brev til mig hjemme i min postkasse fra denne syge kollega – hvor der blandt andet stod, at det glædede ham, at jeg havde det dårligt, for så var han ikke den eneste.

Lederen Lilly opførte sig lidt på samme personligt terroriserende måde overfor mig. Men hun var mere indenfor normalmenneskelig kontakt – men en ualmindelig onskabsfuld og modbydelig kælling. Der holdt jeg fast i mine arbejdsopgaver. Det var det, jeg var ansat til. Mens hun forsøgte at pådutte mig en personlig "offerrolle", som jeg ikke ville tage på mig. Hun blev også ved at hærge mig – til den bitre ende. Så fik hun det dårligt, for hun følte, at det var hendes skyld. Og det sagde jeg, at det kunne hun da også ganske roligt gøre – for det var det da også. Det var noget af en svinestreg, hun havde lavet med mig. Men hun ville ikke lade mig passe mit arbejde i fred. Da jeg blev syg – fik en maveinfektion, der siden udartede sig til en diabetisk syreforgiftning – ringede hun hjem til mig og fortalte, at hun hadede mig, for hun var så rystet i hendes grundvold. Så det rystede hende i hendes grundvold, at jeg holdt fast i de

Jeg blev OFFER – for PSYKISK SYG kollega – og der var ingen, der tog mig alvorligt...

arbejdsopgaver, jeg var ansat til, og ikke ville misbruges i den syge leg, som de gamblede rundt med i relation til en kollega, som var psykisk langt ude i tovene.

Det her var det, der skete på den arbejdsplads. Men det kom til at stå i meget skarp kontrast til den menneskelige katastrofe, som senere ventede mig, da jeg blev indlagt – og kom fra den arbejdsplads. Omgivelserne reagerede ved at skrælle mig på den oplevelse, og dømmende mig til at være overhysterisk, grænseløs, virkelighedsfjern, jeg-svag og fagligt arbejdsmæssig useriøs. Det var jeg ikke. Det var lederen og den psykiske ustabile kollega, der var det. Så den personligt manipulerende nedskrælning jeg blev udsat for på den arbejdsplads, den skrællede omgivelserne videre i. For jeg var den yngste, relativt nyuddannet og så havde jeg diabetes 1. Og de andre var noget ældre, havde mere erhvervs erfaring og mere status end mig. Der var ingen, der tog mig alvorligt.

Hjælpemiddelinstitutionen i Høje Tåstrup lå i samme bebyggelse som Teknologisk Institut – i nogle ret grønne og kønne omgivelser, sådan lidt uden for den centrale bydel. Der var ret hyggeligt udenfor, på de grønne arealer om sommeren. Det kunne give nogle pusterum fra de galsindede mennesker, der var på den arbejdsplads, at holde mine pauser udenfor i solskinnet. I kantinen der lå i kælderetagen var der en lidt spøj og frimodig kantinedame. Der var sådan lidt "mutter" over hende. Hun virkede sådan lidt sej og stram, og kunne godt finde på at råbe efter folk, hvis ikke de ryddede op efter dem, når de forlod kantinen. Det var sådan, at man skulle sætte den brugte service hen på et afrydningsbord. Jeg kunne godt lide hende. Jeg syntes, hun var sød. Og hun var jo kun skrap, når der var nogen, der sjoflede hende og hendes arbejdsområde.

Behandlingssjusk...

Samtidig med at jeg blev ansat på Hjælpemiddel institutionen i Høje Tåstrup, kæmpede jeg noget behandlingssjusk med min diabetes. Det vil sige, der var nu bare tale om en justering af insulinen, som man fra behandler side ikke ville tage alvorligt. For jeg havde allerede fra start af, da jeg fik diabetes 1, gjort meget ud af at lære mig selv op, så jeg kunne leve aktivt, ved at regulere på kost og insulin. Men der var noget, der ikke fungerede helt godt. Basisinsulin, som gerne skulle virke hele døgnet – for at lægge en stabil bund af insulinvirkning – virkede ikke til at have døgnvirkning. Der opstod nogle umotiverede "huller", hvor blodsukret kunne stige umotiveret sidst på eftermiddagen, hvis jeg skulle noget, der betød, at jeg rykkede aftensmaden til for eksempel klokken 20. I princippet burde det være ligegyldigt, om jeg tog hurtigvirkende insulin klokken 18 og spiste aftensmaden der, eller om jeg tog hurtigvirkende insulin klokken 20, og spiste aftensmaden der.

Jeg havde kæmpet med problemet et stykke tid. For det viste sig allerede, mens jeg var ansat hos Center for Ligebehandling af Handicappede.

Men jeg sad så og kæmpede med en læge, der ikke var videre behandlingsmæssig saglig, seriøs og dygtig, mens jeg blev personlig flænset i mit andet job som nyuddannet ude på Hjælpemiddelinstitutionen i Høje Tåstrup af en modbydelig kælling af en leder og en psykisk syg kollega, der heller ikke var arbejdsmæssigt saglige, seriøse og særlig dygtige. Lilly Jensen, hed hun, den modbydelige leder på Hjælpemiddelinstitutionen. Den læge der gamblede med mit liv og helbred hed Jette Vibe Pedersen. Jette Vibe Pedersen Bispebjerg hospital.

Det foregik på den måde, at jeg havde mine blodsuktermålinger med, som viste at der var nogle udsving, som ikke burde være der. Og hun sad med en langtidsblodsuktermåling, som viste at mine gennemsnitlige blodsukre lå lige lovlig højt. Så der var, set med fornuftsmæssige øjne, god overensstemmelse mellem mine målinger og deres målinger på hospitalet. Der var et problem. Men det den tåbelige læge så begyndte at komme med af løsningsmuligheder, var fuldstændig hen i vejret. Det var andet blodsukkerapparat. Det sagde jeg nej til. For eftersom mine målinger var helt i overensstemmelse med deres, så var der jo ikke noget i vejen med mine målinger. Der var et problem med insulinvirkningen, som jeg skulle have fundet en

Jeg blev OFFER – for PSYKISK SYG kollega – og der var ingen, der tog mig alvorligt...

løsning på. Så hun sad og kørte rundt i noget overfladisk vrøvl. Det var vigtigt for en som mig, der var veluddannet, at jeg havde et smart blodsukkerapparat, som man for eksempel kunne få i flere farver, så det ligesom kunne passe til min identitet som karriereorienteret diabetiker. Jeg bad hende om at pakke ned der forskruet skidt ned, jeg var ret ligeglad med farven og stilen på et blodsukkerapparat. Jeg skulle ikke bruge det til andet og mere end at måle blodsukre med.

Så prøvede de noget andet, med det her håbløse menneske, som de jo så stemplede mig til at være. Det var nogle spiseforstyrrede løsninger. Det var en sygeplejerske, der meldte sig på banen med dem. Dorrit hed hun. Dorrit Røjen – også bispebjerg hospital. Hendes efternavn er måske stavet lidt forkert. Det kan jeg ikke lige huske. Det handlede om, at jeg så kunne droppe aftensmaden, når jeg havde fyraftensmøder på mit arbejde, og så i stedet have en ekstra madpakke med på arbejde, som jeg så kan snige mig til at spise i en pause. Det nægtede jeg at være med til. Diabetes 1 er en kronisk sygdom, som man skal leve med hele livet. Så det med at klampe sig gennem livet, ved at springe de normale måltider over, og bruge madpakkeløsninger i krogene – var jo et skråplan. Det skulle findes en medicinsk løsning, så det kunne lade sig gøre at regulere sig medicinsk til forskudt frokost, skæve arbejdstider, og så i øvrigt også et varieret aktivitetsmønster i fritiden. Så det afviste jeg. Det ville jeg ikke være med til.

På et tidspunkt blev jeg tilbudt at være en af de første, der kom til at bruge et nyt hurtigtvirkende insulinprodukt på det danske marked. Humalog. Det var produceret af et amerikansk firma. Det var Jette Vibe Pedersen, der skulle introducere produktet – og jeg fik det så tilbudt, fordi jeg var et af de håbløse tilfælde, der ikke kunne finde ud af at styre min diabetes, og havde nogle blodsukre der bankede op og ned som kong Volmers røv. Hun havde et noget plat sprog – Jette Vibe Pedersen. Men hun forstod ikke det behandlingsmæssige problem. For jeg var og er en af de diabetikere, der havde og har ualmindelig godt styr på min diabetes, men havde et problem med insulinvirkningen. Og så var og er jeg også en af de diabetikere, der gerne vil leve et normalt aktivt liv med diabetes, hvilket krævede, at insulinvirkningen i kroppen blev afklaret, så det var muligt at regulere sig medicinsk til de skiftende omstændigheder, der karakteriserer et normalt liv. Inden for den diabetiske behandler verden har man alle dage haft den holdning, at et normalt liv for en diabetiker burde være en invalidepension og et rutinepræget aktivitetsmønster, der passer til en hospitalsrytme. De har aldrig rigtigt fattet, at sunde og raske mennesker foretrækker at leve et selvstændigt og aktivt liv – frem for et klientgjort og invalideret liv, som deres "forsøgsdyr" i nogle laboratorielignende forsøg – hvor der bliver eksperimenteret med nogle selvkontrollerede og spiseforstyrrede metoder til at være 100 % tilpasningsdygtig og behovsløs, så diabetikerens eksistens i verden ikke forstyrrer og ødelægger den "normale" verdensorden for andre mennesker.

Men jeg takkede ja til tilbuddet om at komme på Humalog. Dels gjorde det jo ikke noget at få et hurtigtvirkende produkt, der havde en kortere virkningsperiode. Det betød jo, at det cirkus med et hovedmåltid og et mellemmåltid for at få kost og insulin til passe sammen, ikke længere var nødvendig. Det havde jeg nu vænnet mig til. Men det gjorde ikke noget, at det blev nemmere. Men den primære grund til, at jeg sagde ja, var, at det var lettere at se virkningsprofilen på den langsomvirkende insulin, når den hurtigtvirkende insulin var hurtigere ude af kroppen. Så var der ikke så meget overlap, hvor de to produkter virkede i kroppen samtidig – og så kunne jeg måske finde løsningen på problemet med, at der perioder, hvor der ikke var nogen insulinvirkning i kroppen, til at stabilisere blodsukkerne. Og det viste sig ret hurtigt, at det var lige det jeg kunne. Jeg tog et par dage, for at se om mønstret gentog sig – og det gjorde det. Den langsomvirkende insulin jeg tog om aftenen inden sengetid, holdt op med at virke ved tre tiden om eftermiddagen, og så begyndte blodsukkerne at stige. Det der hidtil havde gjort det svært for mig, helt at gennemskue virkningsprofilen på den langsomvirkende insulin, var, at den hurtigvirkende insulin jeg tog til frokost, virkede en fire til fem timer, så den kunne de fleste dage holde blodsukkerne nogenlunde nede, indtil jeg tog en ny dosis hurtigtvirkende insulin til aftensmaden. Jeg gjorde så det, at jeg delte dosis på den

Jeg blev OFFER – for PSYKISK SYG kollega – og der var ingen, der tog mig alvorligt...

langsomvirkende insulin i to, og tog halvdelen om morgenen og den anden halvdel på et tidspunkt om aftenen. Jeg kan ikke helt huske hvilket tidspunkt jeg startede med, og hvad jeg endte med. Det prøvede jeg mig lidt frem med. Men lige så snart jeg havde delt den langsomvirkende insulin i to – og begyndte at tage halvdelen om morgen – så forsvandt de insulinløse "huller" om eftermiddagen, og mine blodsukre steg ikke længere umotiveret sidst på eftermiddagen.

På et tidspunkt i denne periode blev jeg af en anden læge spurgt om de måtte tage en blodprøve til forsøg. Jeg kan ikke længere huske til hvad. Det skete ind imellem, at de gerne ville have en blodprøve til noget forsøg. Men jeg fik den tilbagemelding, at de ikke kunne bruge min blodprøve, for der var et eller andet galt. Jeg havde forhøjede hvide blodlegemer i blodet. Jeg mener, det var hvide? Det er længe siden, så det er svært at blive ved med at huske alle detaljer. Det, der bagefter undrer mig, er, at der ikke blev reageret på det. Det var de første tegn på alvorlig sundhedsskadelig stress. For jeg havde det selvfølgelig ikke ret godt med det, der foregik ude på den arbejdsplads. Og jeg havde det heller ikke ret godt med den kamp, det var for mig, at finde en behandlingsmæssig løsning på problemet med insulinvirkningen, som man fra lægelig side ikke tog alvorligt. Det tog hårdt på mig. Men det er jo ret typisk for stort set alt, hvad jeg har været udsat for indenfor det diabetiske behandlingsområde – mig, mit liv og mit helbred – er de stort set ligeglade med. De kunne ikke bruge min blodprøve til deres forsøg, og det var jo så utrolig synd – for dem. Jeg ved ikke, hvorvidt resultatet af den blodprøve er skrevet ind i min journal eller ej. Det burde den vel – selvom det var en prøve til forsøg? Det her sker på et tidspunkt sommeren 1996.

Da jeg havde fået omlagt min langsomvirkende insulin og kunne konstatere, at nu fungerede det – så fortalte jeg det til Jette Vibe Pedersen, ved et opfølgende kontrolbesøg i forbindelse med at jeg var startet på Humalog. At nu havde jeg løst problemet med umotiverede blodsukkerstigninger, ved at lægge min langsomvirkende insulin om. Så nu var mit behandlingsproblem løst. Og så måtte hun pakke alt det forvirrede vrøvl sammen, som hun sad og kørte rundt i, for jeg havde ikke overskud til at spilde mere af min tid på hende, for jeg stod i et arbejdsforhold, hvor der var et eller andet rivende galt, som jeg var nødt til at bruge min fulde opmærksomhed på at forholde mig til. Der skete jo det for mig det her, at jeg i starten af min ansættelse på Hjælpemiddelinstittet var nødt til at lukke lidt af for det skidt, der foregik, mens jeg koncentrerede mig om at få løst problemet med insulinvirkningen. Og det gjorde jeg jo også ud fra den synsvinkel, at jeg jo ikke var ansat til at have noget som helst med det sindsforstyrrede drama at gøre. Så der måtte da være en grænse for galskaben? De vidste i øvrigt også, at jeg var diabetiker, og var ved at få omlagt min insulinbehandling, de der mennesker der flæsede løs i mig ude på Hjælpemiddelinstittet i Høje Tåstrup. Så de flæsede sådan fuldstændig uhæmmet løs i en ung kvindelig diabetiker, der var ved at få omlagt sin insulinbehandling, og som bare gerne ville have fred til at passe det arbejde hun var ansat til. Men jeg kommer lidt sent på banen til at prøve at få overblik og gå lidt mere direkte til værks for at få stoppet, den "syge" leg lederen Lilly Jensen og min psykisk syge kollega legede med mig og mit liv – jeg skulle først have en skør læge, der sjuskede rundt med min behandling – Jette Vibe Pedersen, Bispebjerg hospital – vippet ned af nakken på mig. Set i bakspejlet burde jeg have skyndt mig at få hende byttet ud som læge, da jeg havde fået omlagt min insulinbehandling. Men jeg var så naiv og godtroende, at jeg slog min lid til, at hun jo da så måtte være så lægeetisk og menneskelig civiliseret, at hun var i stand til at pakke sig selv lidt sammen. For jeg havde ikke så meget overskud til alt det behandlingsmæssige roden rundt, bytte læger ud, og leve lidt som et jaget dyr for at beskytte mit liv og helbred.

Det viste sig at blive katastrofalt for mig, da mit fysiske system senere brændte helt sammen, og jeg blev akut indlagt med en maveinfektion og diabetisk syreforgiftning, og fik stillet den diagnose, at mine blodprøver viste at jeg havde været overstresset gennem længere tid.

I efteråret 1996 – sidst i oktober eller først i november – det kan jeg ikke længere huske – blev jeg akut indlagt med en maveinfektion og en diabetisk syreforgiftning – på Bispebjerg hospital. Eller det vil jeg sige, jeg blev selvfølgelig først afvist. På Bispebjerg hospital havde de

Jeg blev OFFER – for PSYKISK SYG kollega – og der var ingen, der tog mig alvorligt...

den ordning, at diabetikere kunne ringe til den medicinske sengeafdeling, hvis der skete noget uden for ambulatoriets åbningstid, så man kunne styre udenom vagtlægen og få en direkte hjælp af dem, der havde et lidt bedre kendskab til diabetes. Det viste sig at være en fuser. Da jeg ringede og var alvorligt syg, fik jeg fat i en sygeplejerske, der ikke tog mig alvorligt. Hun begynde at fortælle, at jeg skulle måle mit blodsukker og tage en urinprøve – og nogle andre banale selvfølgeligheder. Jeg prøvede at forklare hende, at den del, hvor jeg selv kunne forsøge at gøre noget, var overstået. Det kunne hun ikke gøre noget ved. Jeg fik ringet til nogle daværende bekendte, der boede i nærheden, og spurgte dem, om de ville køre mig på skadestuen på bispebjerg hospital, så jeg kunne blive indlagt. Jeg var alvorligt syg. Det gjorde de. Jeg blev akut indlagt og lagt i drop, da jeg dukkede op på skadestuen.

Jeg havde nogle dage forinden mødt en fra kollegietiden i Aalborg – i en bus på Amager. Jørgen hed han. Vi havde aftalt, at mødes på en café om aftenen, og få en sandwich. Jeg havde fået en maveinfektion om natten – bagefter. Han ringede et dags tid efter – Jørgen. Og fortalte, at han havde fået det dårligt bagefter. Der måtte have været noget galt, med de sandwich. Men jeg var jo bare ikke kommet over det igen. Han var en af dem, der havde brug for at hælde vand ud af ørerne – ham Jørgen. Jeg havde fortalt, at det ikke var godt med det, der foregik på min arbejdsplads. Det tog han som et stikord til at komme på banen med sit livs ulykkelige historie. Hans mor var død for nogle år siden. Men han savnede hende endnu. Han havde en chef, der ikke kunne lide ham. Det havde jeg ikke rigtigt overskud til. Jeg havde rigeligt i mine egne problemer. Dem er der mange af, mennesker der leder efter en, som kan lægge øre til deres livs ulykkelige historie. Der er mange, der har brug for meget – og ingen, der har noget at gi´.

På den medicinske sengeafdeling på Bispebjerg hospital rodede de også godt rundt. Jeg havde i farten ikke fået ret meget insulin med mig. Så jeg løb tør for Humalog, efter et døgn tid. Jeg kan ikke længere huske helt præcist hvor længe. Det er mange år siden. De havde ikke Humalog på lager, og kendte ikke det insulinprodukt på den medicinske sengeafdeling, og spurgte, om jeg ikke kunne bruge noget andet insulin i stedet? Men det var jo insulin med nogle helt andre virkningsprofiler, så det sagde jeg nej til. Det med at lægge insulinbehandlingen helt om når jeg lå og var alvorligt syg med en syreforgiftning, det var da noget rod. Om de ikke kunne skaffe den insulin fra apoteket, når de jo selv sad og skrev recepter på det, på ambulatoriet på samme hospital? Det kunne de godt, fandt de ud af. Jeg overvejede i et desperat øjeblik om jeg skulle slæbe mig ud af sengen, og gå ud i nabolaget med dropstativ og hospitalstøj for at se om jeg kunne finde et apotek, der kunne skaffe noget mere insulin til mig. Men det blev så ikke nødvendigt.

Der var lidt en paradoks af grund mellem den lethed og ligegyldighed, der herskede på Bispebjerg hospital, når det gjaldt deres egen håndtering af insulinbehandling – og den nidkære detaljerede kontrol, de gerne ellers ville og vil på banen med overfor patienten. Hvad med lidt selverkendelse? Men det her var og er desværre den diabetiske behandlerverden i en nøddeskal. Alle de mere grundlæggende og lidt mere alvorlige ting, der har alvorlige konsekvenser for helbredet – som forkert justering af insulinvirkningen i kroppen, voldsomme oplevelser på en arbejdsplads, anden sygdom – og hvad ellers du kan ramle ind i af problemer i en verden, der er alt andet end lyserød og perfekt. Dem ved de ikke helt, hvad de skal stille op overfor. Og så griber de til de løsningsmodeller, der skal være løsningen på alle livets problemer for en diabetiker: Noget med måske at finjustere kosten med lidt mere brød til frokost; eller blive lidt mere perfekt til at give indsprøjtninger, så der ikke er "tilbageløb" og nogle af dråberne måske løber ud af injektionsstedet i huden; eller lære at komme i kontakt med din identitet som diabetiker, med et andet blodsukkerapparat, der passer bedre til farven på din bluse. På den måde kan du meget let gå hen og få et meget voldsomt og hårdt liv som diabetiker. Du kan også gå hen og blive helt "skævvredet" som menneske, når livets alvorlige problemer ikke taget alvorligt, på samme måde som hos mennesker, der ikke har diabetes 1. Der er jo en grund til, at flere og flere – specielt yngre diabetikere – bliver så psykisk overbelastet og "skævvredet", at de udvikler spiseforstyrrelser.

Jeg blev OFFER – for PSYKISK SYG kollega – og der var ingen, der tog mig alvorligt...

Den læge, der senere gennemgik de blodprøver, jeg havde fået taget, og senere udskrev mig, fortalte mig, at mine blodprøver viste, at jeg havde været overstressed gennem længere tid. Jeg kan ikke selv huske, hvad jeg sagde og fortalte ved en indlæggelse. Jeg var halvt i chok og temmelig afkræftet ovenpå den hårde medfart, jeg havde fået på Hjælpemiddelinstittet og af behandlerne på diabetesambulatoriet. Men af en eller anden grund sagde han, denne læge, at det var rart at møde en patient, der i den grad var så selvansvarlig og tog sit eget liv til sig. Det var ikke så tit de mødte det. Jeg kunne jo så omvendt ha' kvitteret med, at det var rart at møde en læge, der ikke havde personlige problemer med en selvstændig og selvansvarlig patient, for det var faktisk yderst sjældent, jeg mødte det. Men så langt tænkte jeg ikke, i den for mig ret alvorlige og kaotiske situation, jeg var landet i. Jeg fik en sygemelding på 14 dage til aflastning. Jeg havde en tid i ambulatoriet, så kunne jeg følge op på det der. Set i bakspejlet, undrer det mig, at det ikke blev taget mere alvorligt, at jeg havde så alvorlig stress, at det kunne måles i blodprøverne. Det gik jo nok ikke lige over på 14 dage og så en weekend? Og selv havde jeg jo ikke nogen forudsætninger for at vurdere, hvor lang tid sådan noget tog.

Da jeg kom hjem fra hospitalet lå der et brev i min postkasse fra min psykopatiske kollega – hvor han blandt skrev, at det glædede ham, at jeg havde det dårligt – for så var han ikke den eneste – og så kunne vi måske godt være venner? Jeg havde det som at blive flænset op med en kniv. Han var jo fuldstændig skingrende sindssyg. At flænse et andet menneske til en hospitalsindlæggelse – i sådan en sindsforstyrret rus – bare fordi han var sur på chefen og utilfreds med sit arbejde. Hvad kom det dog mig ved? Jeg gjorde desværre den fejl, at jeg smed det brev ud. Jeg kunne ikke have, at det sindssyge skidt blev flænset ind i mit liv. Men det behøvede jeg jo ikke at fortælle ham.

Da jeg et par uger senere mødte til ambulans kontrol på hospitalet, var jeg helt ødelagt. Jeg skulle have min sygemelding forlænget – og jeg skulle aldrig nogensinde i mit liv – ud på den arbejdsplads igen. Den sygeplejerske jeg snakkede med og fortalte, hvad der var sket på den arbejdsplads, hun begyndte at græde. Men så skete den næste katastrofe. Læge Jette Vibe Pedersen havde nu chancen for at hævn sig patienten. Og det gjorde hun så. Hun reagerede jo ved at svine mig til. Hun havde også altså syntes, at jeg virkede så forbandet fornuftig. Jeg var sådan en, man kunne drive det vidt over for. Så jeg havde jo nok et problem med at sætte grænser. Hvis der var nogen, der generede hende, så sagde hun da bare fuck. Det her gjorde hun overfor en patient, der var meget alvorlig syg og overbelastet af stress. Så hun var jo da noget af en led kælling. Hun tilbød, så at jeg kunne få nogle samtaler med psykiater. Jeg var alt for afkræftet og mørbanket til helt at hamle op med hende. Jeg registrerede det alt sammen. Og undrede mig over, at man som læge kunne have en interesse i at drive det vidt, overfor en patient? Jeg takkede ja til samtale tilbuddet. Jeg kunne godt bruge et voksent menneske at tale med. Der var jo ligesom ikke rigtigt nogen af de andre, der opførte sig særlig voksent overfor mig.

Der gik heldigvis nogle uger inden jeg havde en samtale hos den psykiater, for der var da et eller andet, der blev vendt helt 180 grader på hovedet. Psykiateren var sådan en teatralisk storskydende idiot – der begyndte at køre et drama på banen om, hvordan jeg i en selvdestruktiv rus skulle have forsøgt at slå mig selv ihjel – ved at skide på gode mennesker, der havde forsøgt at redde mit liv og min karriere. Så det jeg her blev udsat for, var et forsøg på at knække mig til at udvikle et Stockholm Syndrom som voldsoffer. Jeg var voldsoffer. Og de forsøgte at gøre resten af verden – til ofre for mig. Det var jo menneskeligt vanvid. Det var da ufatteligt, at man var i stand til at tillægge mig så store og magtfulde evner. Et lille spinkelt menneske, der var så alvorligt syg af stress og overbelastning, at det var ved at slå hende ihjel. Jeg bevarede fatningen – og var åndsnærværende nok, til at bede om at se den henvisning han havde fået fra Jette Vibe Pedersen. Jeg nåede ikke at læse det hele, før han flåede den ud af hænderne på mig igen. Men hun havde skrevet noget om en grænseløs og jeg-svag person, der ikke var i stand til at koagulere psykisk. som hun havde kæmpet med, for at få til at forstå, at hun havde problemer med sin diabetesbehandling. For når hun havde sagt til mig, at mine blodsukre var for høje, havde jeg svaret, at det vidste jeg godt. Skøre

Jeg blev OFFER – for PSYKISK SYG kollega – og der var ingen, der tog mig alvorligt...

kælling. Hun fattede slet ikke at det problem med insulinvirkningen. Og fattede heller ikke at det problem var løst. Koagulere psykisk? Det lød ikke godt, at jeg ligefrem burde koagulere psykisk? Jeg forsøgte om det var muligt at komme i fornuftmæssig kontakt med den psykiater. Men det kunne det ikke. Han kørte selvsving i nogle svulmende og teatraliske fantasiforestillinger, der ikke havde noget med mig at gøre. Så jeg fik mig selv ud af døren. Men var da noget rystet.

Det skøre menneske, hun havde skrevet en "diagnose" på hende selv og hendes eget problem. Hvis henvisningen skulle have passet på mig, skulle der i stedet have stået noget om, en stærk, fornuftig og personlig stabil diabetiker der har fået en noget hård medfart af både dem som behandlere, der ikke tog hendes fejlbehandling alvorligt – samtidig med en voldsom arbejdsoplevelse. Det havde givet hende stress og hun kunne godt bruge at få snakket de ting igennem, der var sket. Så havde det hængt sammen med det, der i virkeligheden var sket. Jeg havde på det tidspunkt mange gange tænkt på, hvordan det kunne være, at mange af dem, der havnede i det psykiatriske system, aldrig kom ud af det igen. Nu kan man jo nok aldrig helt sort hvidt generalisere, men noget af forklaringen lå måske i, at en del blev skrottet sådan lidt baglæns ind i det "hul" med en diagnose på en virkelighedsforstyrrelse, der i virkeligheden sad i hovedet på den eller dem, der skrottede dem ind i den verden? Det var jo åbenbart skræmmende nemt for en person, med en placering som for eksempel læge Jette Vibe Pedersen, at få tildelt forsknings- og forsøgsressourcer til at opfinde en psykisk sygdom hos diabetikere, for at dække over hendes egen mangel på seriøs håndtering af diabetikers insulinbehandling.

Jeg fik jo efterhånden en del slag – og måtte da kæmpe hårdt for at holde sammen på mig selv. Jeg fik ringet op til ambulatoriet, og bad om at blive flyttet til en anden læge. Hende der Jette Vibe Pedersen, skulle jeg ikke have mere med at gøre. Det var sådan et levende mareridt, som jeg dårligt nok helt var i stand til at kapere og fatte.

Da jeg mødte til næste ambulante kontrol, stod Jette Vibe Pedersen på spring i receptionen, parat til at kaste sig over mig. Hun skulle bare lige høre, om det med psykiateren var godt? Jeg flippede fuldstændig ud: Din led møgkælling, hvad fanden havde hun gang i? Jeg havde mest af alt lyst til at stikke hende en lussing. Der kom en anden læge, som fik Jette Vibe Pedersen til at forsvinde – og så kom jeg med den anden læge. Så Jette Vibe Pedersen var lidt af et løsgående missil – der sådan flossede uhæmmet rundt i patienterne. Hendes egocentriske forsøgssult var umættelig.

Og så ringede hun sørme også hjem til mig privat. Skøre menneske. Jeg havde meldt mig til en hyggeaften for de diabetikere, der var startet på at bruge Humalog. Og nu mente Jette Vibe Pedersen så, at jeg skulle have et kvarter som foredragsholder, hvor jeg kunne fortælle de andre diabetikere, hvordan de skulle gøre. For jeg var sådan lidt mere kløgtigt end de andre. Skøre menneske. Jeg var patient. En patient der havde fået en hård medfart, og var alvorligt syg af stress og overbelastning. Jeg fik hende vippet ud af røret. Og så meldte jeg afbud til den hyggeaften. Jeg skulle ikke nyde noget af, at have Jette Vibe Pedersen flosse videre i mig. En læge, der flimrede rundt i sin egen virkelighedsfjerne verden – og ikke var i stand til at læse de fysiske resultater af de blodprøver, der viste at patienten var alvorligt syg af stress. Og hun forsøgte at køre mig ud i tovene som en, der var virkelighedsfjern og ude af kontakt med virkeligheden. Men hun havde da ret i, at jeg var "kløgtig". For jeg havde da fattet, hvad det var for et skørt show, hun kørte rundt i.

Men det var så ikke det sidste jeg hørte fra Vibe Pedersen. Så hun kørte videre med sit amatørpsykologiske show – og fik forsat bevilliget forsøgs- og forskningsmidler til det. Og det var så nogle projekter der skulle dokumentere, at diabetikere have en anden psyke end andre mennesker. Jeg skrottede skidt ud. Men de blev ved – nu med en påtegning om, at hvis ikke man svarede, blev man ringet op og bedt om en forklaring på, hvorfor man ikke svarede. Jeg gjorde så det, at jeg bad om at få sat en spærre på min journal om, at jeg ikke deltog i forsøg

Jeg blev OFFER – for PSYKISK SYG kollega – og der var ingen, der tog mig alvorligt...

af nogen som helst form. Så fik jeg endelig svippet Jette Vibe Pedersen ned af nakken på mig. Det holdt hårdt.

Det Jette Vibe Pedersen sad og kørte rundt i – og fik bevilliget forsøgsmidler til var simpelthen noget forskningsmæssigt fusk, der kun bidrog til at skabe fordomme overfor mennesker med diabetes 1. Den eneste såkaldte psykiske afvigelse der er på mennesker med diabetes 1 til forskel på mennesker, der ikke har diabetes 1 – er det, der kaldes symptomer på høje og lave blodsukre. For den eneste der karakteriserer mennesker med diabetes 1, som "defekt" – er at de ikke producerer insulin, og skal have insulin tilført kunstigt. Hvilket betyder, at blodsukkerne skal stabiliseres, så de ikke bliver enten for høje eller for lave. Og de såkaldte psykiske "forstyrrelser" det kan give en diabetiker, at opleve høje og lave blodsukre, skal diabetikeren meget gerne lære at leve med, som noget man lærer at tolke og reagere på. Ikke noget man skal have "repareret" ud af sit sanseapparat, som noget sygt. For så mister diabetikeren evnen til at mærke og reagere på lave og høje blodsukre. Der må ligge nogle bevillinger og rapporter på de amatørpsykologiske "dyreforsøg", som Jette Vibe Pedersen sad og fedtede rundt med i 1996 og årene fremover.

Det var jo for at sige det mildt, en være gang rod, der blev lavet med mig og mit liv. Jeg måtte erkende, at hvis der skulle noget seriøs opsamling på det, så måtte jeg selv gøre det. Så jeg begyndte at skrive journaltillæg – hvor jeg bad dem om at skille tingene ad. Den ene problemstilling var min insulinbehandling – den var afklaret og på plads. Den anden var den voldsomme arbejdsoplevelse. Den tredje, at Jette Vibe Pedersen forsøgte at køre mig fuldstændig ud i tovene. Det var de tre ting, de stressbelastede mig. Jeg fik de journaltillæg journaliseret. Jeg skrev mange. For de havde lidt svært ved at fatte det. Og jeg var blevet flosset så langt ud i tovene, at jeg jo var ret desperat for at få stoppet "processen". Jeg havde ingen penge og min gamle PC'er var afgået ved "døden". Så mine journaltillæg var håndskrevne, og jeg har ikke nogen kopi af dem. Men jeg skrev, at de skulle skille de tre ting ad, og lave opfølgning på dem hver for sig. Så det stod også i min journal.

Jeg fik på et tidspunkt opbakning af en læge, på et eller andet tidspunkt midt i alt kaos i starten af 1997. Hans Perrild – hed han. Hans navn er muligvis stavet lidt forkert. Han gik ind og fulgte op på den med insulinbehandlingen – og skrev noget i retning af – at grunden til mine problemer med forhøjede blodsukre skyldtes at der var problemer med insulinvirkningen – sådan som hun hele tiden selv havde sagt. Så der var en læge, der gik ind og gav mig medhold i, at jeg vurderede min egen behandling helt korrekt, men at de ikke havde taget mig alvorligt. Og det blev skrevet ind i min journal, på et tidspunkt i løbet af foråret 1997 – af en læge ved navn Hans Perrild – eller noget i den retning. Så den behandlingsmæssig del blev sådan set afsluttet og skrevet ind i min journal.

Så jeg fik lukket af for de tangenter, de forsøgte at flosse mig ud af – og sikrede mig, at de ting, der var sket, kom til at stå i min journal. Det var det eneste jeg kunne gøre. Men det at jeg i dette personlige mareridt havde udviklet en alvorlig og sundhedsskadelig stress, var der ingen, der tog alvorligt. Så det fik jeg ingen aflastning og opbakning til at komme over. Så det stressniveau måtte jeg så se, om jeg kunne finde en måde selv at komme fri af – uden deres hjælp. Og så satse på, at de da trods alt var så fornuftige, at de ikke forsøgte at rode mere rundt med min behandling.

Og jeg kan set i bakspejlet også være lidt i tvivl om, hvorvidt det personligt uhæmmede udlevende psykotrip som Jette Vibe Pedersen flæsede rundt i, blev ved med køre med videre i "processen"?

Men der var et eller andet, der kørte helt af sporet i forlængelse af dette her – som jeg ikke kunne forholde mig til. For jeg sikrede mig jo, at det alt sammen kom til at stå i min journal. Der opstod gentagelsesfejl på akkurat samme måde. Jeg blev opfattet som overhysterisk, da jeg blev overbelastet i et job, hvor kollegaerne brændte sammen på stribe – og arbejdstilsynet greb ind med virksomhedspsykologer kort tid efter, at jeg havde sagt op. Ligesom de heller

Jeg blev OFFER – for PSYKISK SYG kollega – og der var ingen, der tog mig alvorligt...

ikke tog mig ikke alvorligt, da jeg blev udsat for et ret beskidt og grov form for psykisk vold i mit andet job som nyuddannet. De var også ved at tage livet af mig med en overdosis, da jeg gik over til at bruge Lantus insulin. Samme problemstilling med insulinvirkningen – en gang til. Det burde jo ikke kunne ske, at man er i stand til at lave akkurat samme fejl overfor den samme patient mere end en gang?

De blev ret konsekvent blevet ved med at flosse mig ud i tovene på akkurat den samme måde, som de gjorde det i 1996 og 1997. Men det blev jo værre og værre – og svære og svære for mig, selv at komme ovenpå helt igen. For jeg blev jo mere og mere langtidsoverbelastet af aldrig at blive taget alvorligt.

Jeg har selv forsøgt at lægge den oplevelse bag mig – og komme videre med mit liv på en anden måde, i nogle nye sammenhænge. Men der er jo kørt selvsving i det behandlingssjusk, som de den gang fik lavet med mig. Og så må jeg jo tilbage i tiden og rippe op i alt det gamle skidt – så der kan blive sat et stopper for den bizarre "proces" – inden det slår mig ihjel. På et punkt havde Jette vibe Pedersen da ret i sin vurdering af mig. Jeg har altid været så forbandet fornuftig. Bortset fra – at jeg ikke opfatter fornuft som noget forbandet. Specielt ikke hvis man skal leve sit liv med en kronisk sygdom. Så er en vis grad af fornuft – nok en meget god ting? Det er så bare lidt uheldigt – at der sidder nogle diabetesbehandlere, der opfatter det som en psykisk sygdom – at patienterne er fornuftige...

Overlevelse...

Så i 1997 blev jeg så skrælet ud i overlevelsesbanen. Og jeg kom til at kæmpe for ikke at miste enten livet eller forstanden – eller begge dele. Det var voldsomt – og det var svært helt selv at fatte, at det var virkelighed. Jeg skulle virkelig kæmpe hårdt for at holde sammen på mig selv.

Det første jeg gjorde, da jeg måtte erkende at væltede verden omkring mig – var at få lavet mit livstestamente. Dengang foregik det hos Rigshospitalet. Nu ligger det hos kommunerne. Der fik jeg skrevet, at hvis jeg mistede åndsevnen til at tage stilling til mig selv, så skulle der ikke foretages livsforlængende behandling på mig. Mit største mareridt var at jeg skulle krakelere psykisk, så de mennesker der forsøgt at flosse mig ud over kanten, kunne komme til at sidde og lege grøntsag med mig, uden at jeg havde kræfter til at kæmpe imod. Hvis jeg spurgte mig selv, om jeg troede jeg ville være i stand til at overleve det mareridt – så var svaret nej. Det troede jeg ikke. Så det spørgsmål lod jeg være med at stille mig selv. Og så brugte jeg alt min koncentration på at kratte for at hænge sammen, for jeg havde alt at vinde – og intet at miste. Så selvom jeg ikke overlevede – så havde jeg givet mit liv en chance. Så tog jeg et kursus i selvforsvar på Amager kung fu skole. Den lå i en kælder. Instruktøren hed René. Jeg kan ikke længere huske, hvad hans assistent hed. René var et eller andet stormester med sort bælte. Kurset var et intensivt et dagskursus en lang lørdag. Jeg var helt mørbanket flere dage bagefter. Det var faktisk ret hårdt. Men disse unge mænd, René og hans instruktør, de syntes ikke at jeg sådan skulle lade mig frivilligt aflive. Det er helt i orden at kratte for sit liv. De lærte mig også, at hvis det var mig og en anden – og den anden var hensynsløs, så skulle jeg skrotte alt min medmenneskelige betænksomhed, og bare koncentrere mig om at få et slag ind, der hvor det gjorde allermost ondt. For ellers blev det mig. Så jeg fandt lidt moralsk opbakning midt i alt det skidt der væltede om ørerne på mig, og hvor omgivelserne reagerede med at appellere til min forståelse og personlige opofrelse. For i virkeligheden så havde det måske bare ikke ret godt, de stakkels mennesker, der gav mig en hård medfart. Men jeg reagerede faktisk med en meget sund vrede. Jeg troede slet ikke, at jeg kunne blive så vred. Jeg havde det sådan, at det havde jeg ikke fortjent. Jeg var et venligt og civiliseret menneske, så jeg havde ikke fortjent at blive flænset til døde. Og så fandt jeg på en eller anden måde et underlig fanden i voldsk mod, som jeg selv oplevede som grænseoverskridende. Men set i bakspejlet, så var jeg slet ikke så slem – taget i betragtning af, hvordan andre behandlede mig. Jeg vedblev faktisk at være ufattelig civiliseret. Andre

Jeg blev OFFER – for PSYKISK SYG kollega – og der var ingen, der tog mig alvorligt...

kørte jo bare på, at de syntes jeg skulle være en større engel end andre mennesker. Men hvorfor skulle jeg dog det?

Jeg er rent fysik ikke ret stor, men jeg har altid været meget robust og udholdende, så jeg gik i træning – og så gik jeg i "krig" – i kampen for at komme genne dette mareridt uden at tage menneskelig skade af det. Det var faktisk det vigtigste – for mig. Jeg ville ikke overleve i en eller menneskelig flosset og nervesvækket udgave, hvor jeg kunne sidde og æde beroligende piller og få et klap på kinden, og få at vide at jeg skulle være taknemmelig for, at der var liv i mig – og hvis jeg var rigtig sød, så kunne det da godt være, at der kunne blive en lille plads i verden til mig, hvor jeg kunne få lov til at være, uden at det generede nogen så meget, at de kunne få trang til at aflive mig – så hellere dø.

Jeg overlevede. Jeg tog kampen op med de mennesker, der havde flosset mig ud i tovene. Og jeg vandt. Jeg lille spinkle menneske med den kronisk sygdom, gik i "krig" med min lille "enmandshær" bestående af mig – og? Ja mig. Og så lod jeg være med at diskutere det med nogen. Jeg lod være med at spørge nogen om lov.

Men nu var jeg jo ikke så fantastisk sej og hård – så den måde jeg blev nødt til at kæmpe min kamp på, var ved at "give slip" – og give mig selv lov til at reagere menneskeligt overfor de mennesker, der flossede mig – og så var jeg hudløs ærlig. Og hvis de havde brug for at opføre sig totalskadet overfor mig, så var der ikke noget, jeg kunne gøre ved det.

Det foregik så lidt forskelligt. Dels mistede jeg jo mit job og kom ind aktiveringsmassakren for ledige, hvor der blev kørt meget personligt hårdt på en, for at man skulle erkende, at man var et meget dårligt menneske, der var skyld i egen ledighed. For hvis man bare var pæn, ordentlig og havde "rene negle" – så var verden jo lyserød. Det fungere lidt efter melodien – de ydmyge skal arve jorden. Men sådan funderer virkelighedens verden bare ikke. De ydmyge arver ikke ret meget i denne krigeriske og nogle gange mere eller mindre afstumpede verden. Jeg kæmpede for at få noget fagligt seriøst ud af det – men det måtte jeg til sidst erkende, at det var menneskelig umuligt – så det var bare med at komme ud af det skidt, inden det tog livet af mig. Det der foregik i det cirkus er værre end sit værste rygte. Mennesker bliver virkelig behandlet utrolig dårligt i det system. Det orker jeg ikke gå i detaljer med. Det var en radden omgang.

Så var der min tidligere kollega, der havde flosset mig helt ud i tovene. Ham kontaktede jeg. Jeg skrev til ham, at jeg havde brug for at få en klar melding på, om det show han havde kørt af over for mig, var et overstået kapitel – for jeg var bange for ham. Og jeg truede ikke søge job indenfor det samme område, medmindre jeg havde fået en garanti fra ham om, at det trip han præsterede – ikke var noget, der gentog sig. Han var mærkelig. Han levede helt i sin egen. Og ih nej – de kunne alle sammen så godt lide mig. Jeg var jo ved at gå helt i stykker på det. Men jeg blev ved med at skrive, og for tælle ham hvor dårligt jeg havde det, og hvordan mit liv lå i ruiner ovenpå ham og lederens nedslagtning af mig. Jeg fik nogle ordentlig psykiske nedture, hvor jeg gik helt i sort, og ville ønske jeg var død. Dem afreagerede jeg ved at skrive sådan bare fuldstændig usorteret – og putte det i en kuvert og sende det til ham. Så alt det jeg oplevede at reaktioner på min frygt for ham, det skrev jeg og sendte til ham. Efter en tre til fire år, så skete der endelig noget. Han forstod da, at jeg ikke havde haft noget som helst med ham og alt hans skidt at gøre. Så var mit spørgsmål – hvorfor skulle jeg så slås ihjel. Så fik jeg en ordentlig spand lort – men den lignede jo det, jeg havde taget imod ude på arbejdspladsen. Jeg burde slet ikke have været ansat – og så en masse om hvor dum, grim og mærkelig, han syntes, jeg var. Jeg havde lidt svært ved at få vendt omkring – og begyndte først at forsvare mig. For det var jo sådan, han havde sejlet rundt, ude på den arbejdsplads. Som en Gud og direktør, der ligesom skulle bestemme over hele arbejdspladsen, og hvem der burde være ansat på den arbejdsplads. Han tromlede ind over andre mennesker. Og min eksistensberettigelse på den arbejdsplads, havde han reduceret til hvilken brugsværdi jeg havde i hans forstyrrede overlevelseskrig. Han så slet ikke andre mennesker. Og han så slet ikke mig, som en der havde en eksistens, der ikke havde noget med ham at gøre. Det var det,

Jeg blev OFFER – for PSYKISK SYG kollega – og der var ingen, der tog mig alvorligt...

der gjorde ham så skræmmende. Jeg har aldrig i mit liv, hverken før eller siden – været så bange for et andet menneske. Men jeg fik den vendt omkring. Jeg lavede den "aftale" med ham, at det lort han havde skrevet til mig, det gemte jeg. Og for eftertiden, så var det ham, der flyttede sig for mig. Uanset hvor, hvornår han så mig – på gaden – eller hvor, så skulle han sådan set bare se at komme væk. Han skulle hverken se på mig, tale til mig – eller noget som helst. For ellers så ville jeg gøre alt for skade ham mest muligt. Der var jo det, ved dette menneske – at han konsekvent påstod, at der ikke var nogen, der sagde noget til ham, han vidste ingenting – og andre mennesker kunne jo bare sige fra og sætte deres grænser. Men det var jo løgn. Der blev sagt fra – og der blev sat grænser – men han skøjtede bare hen over det hele. Og så afrundede jeg ham, ved at sige til ham, at hvis han en anden gang stod i en sammenhæng, hvor han var sur på chefen og utilfreds med sit arbejde, og der var nogle venlige små mennesker som mig, der bad ham om at styre sig overfor dem – på en mere eller mindre høflig og direkte måde – så betød blandt mig udenom og lad mig være i fred, din underlige idiot – direkte budskaber til ham fra et andet menneske om, at hertil går jeg – hold næsen ved dig selv og fis af. Og hvis han vitterligt havde haft det så dårligt, at han bare havde sejlede rundt og fægtet i blinde – uden at sanse og registrere noget som helst af noget som helst, så burde han jo nok have sagt op – og kommet væk fra den arbejdsplads. Han havde jo ansvaret for sig selv. Det var jo da i alt ikke mit. Og så hørte jeg aldrig mere til ham. Jeg fik ham skrælet tilbage, der hvor han hørte til – og fik genetableret den grænse, som han bare aldrig burde have overskredet hos mig.

Han var uhyggelig. Det værste måde man som menneske kan få sine grænser overskredet på – er faktisk et andet menneskes grænseløshed. Det er voldsomt. For det er svært at placere det. For alle de mere fysisk håndgribelige grænser, der jo altid eksisterer i livet blandt mennesker – og som mennesker under mere menneskelig normale omstændigheder – jo selv registrerer og indretter sig efter – de eksisterede slet ikke i hans verden, I hele denne 3 til 4 års periode hvor jeg blev flosset i aktiveringsmassakren, og kæmpede med at få genetableret mine grænseflader overfor de mennesker, der havde flænset sig ind over dem – der levede jeg på kanten af livet. Svingede mellem alvorlige nedture, sov aldrig. Jeg led af mareridt – og vågende ved at jeg enten skreg eller græd i søvne. Jeg holdt mig selv oprejst ved at have et højt aktivitetsniveau. Tegnede, dyrkede motion, begravede mig i de faglige udfordringer, som jeg kæmpede for at få plads til på kurser og nogle ansættelser som "dum i arbejde" på nogle arbejdspladser, hvor det der blev skrevet på ansættelseskontrakten ikke hang sammen med virkeligheden. En projektmedarbejder – blev til en blomstervander. Og den slags.

Men jeg kom gennem denne periode. Og efterhånden som jeg fik lukket af – så begyndte jeg også at falde til ro igen. Blev "mig selv" igen. Og så lukkede jeg "døren" til den periode af mit liv – og gav den overskriften: SYGT. Det var menneskelig afsporet og sygt, den måde andre behandlede mig på – og mine egne reaktioner på det, var meget voldsomme. Det, der bare skete i den periode, var – at andre opfattede det, at jeg reagerede ved at have det dårligt – som PROBLEMET. Mens jeg vendte den omkring. Nej – jeg reagerede meget sundt og normalt. PROBLEMET var at andre behandlede mig umenneskeligt. Og jeg ville meget nødig gå så meget i stykker som menneske, at jeg skulle miste evnen til at have et "normalmenneskeligt" følelsesregister.

Men på eller anden måde, så fik jeg også et meget accepterende forhold til mig selv – og mine egne følelser. Jeg lærte, at jeg nødvendigvis ikke døde af – at være et følsomt menneske, der reagerede følsomt på de ting, jeg blev udsat for. Tværtimod. Så var det, det – der gjorde, at jeg kom menneskeligt helskindet gennem det. At der så blev jokket på mig, set skævt til – at jeg blev hånet og svinet til. Det sagde mere om andre, end det sagde om mig. Hvis ikke mennesker har problemer med at jokke på et menneske, der ligger ned – så kan du ikke gøre så meget ved det. Men du behøver påtage dig skylden og ansvaret for det – og du behøver heller ikke lade som om, at det er i orden – og at det er noget, du har det godt med – eller noget du bør lære at have det godt med. Det er helt i orden at holde fast i sig selv som

Jeg blev OFFER – for PSYKISK SYG kollega – og der var ingen, der tog mig alvorligt...

menneske. For det værste man kan miste i livet – er evnen til at være menneske – og menneskelig...

Kung fu er en meget smuk kampsport. Den er ikke så hårdtslående. Den virker sådan "musisk". René og hans medinstruktør gav en opvisning. Jeg gav det navnet: Tranedans. Jeg ved ikke hvorfor – det faldt mig bare ind. Jeg tror, jeg på et tidspunkt havde set en naturfilm med emuer, der sloges. Og det mindede lidt om det.

Hvis det er dig og en anden – og den anden opfører sig hensynsløst overfor dig – så er det helt i orden at pakke sin medmenneskelige betænkksomhed ned – og gå efter at ramme, der hvor det gør ondt. For ellers bliver det dig. Men jeg bliver aldrig helt god til det der med krig og personlige magtkampe – jeg kunne kæmpe mig gennem en gang skidt og overleve det. Men det tog hårdt på mig. Mennesker der driver det så vidt overfor mig, at sådan noget kan blive nødvendigt – dem er jeg 100 % færdige med. Der er ikke noget, der hedder: Godt igen. For der var ikke noget af det, der var godt – for mig. Jeg har det bedst med det civiliserede og socialt omgængelige mennesker. Det mere krigeriske må andre meget gerne tage sig af. Også når det gælder mig...

Da jeg havde afrundet relationerne til de mennesker, der havde flænset sig ind i mit liv – og var blevet udsat for det sidste mareridt i aktiveringsmassakren, måtte jeg erkende, at jeg bare skulle væk fra alt det der, og måtte opgive at komme til at bruge min uddannelse igen. Det sidste jeg blev udsat for i aktiveringsmassakren, bestod i at man blev hudflettet indtil man brød sammen, og så stod der en såkaldt jobkonsulent, og forklarede at det så var meningen, at man skulle blive frigjort. Hun tegnede et billede af et timeglas i luften foran mig, og viste hvordan jeg så skulle se mig selv og mit potentiale ved at flyde op i "tragten" og blive frigjort fra fortiden. Jeg var brudt fuldstændig sammen, og sad og tuede. Jeg havde bedt dem om at styre det der personlig fnidder overfor mig, for jeg havde fået en noget personlig hård medfart, så der skulle ikke flænses mere i mig og min person. Jeg sagde til hende konsulentdamen, at hvis det var meningen, at man skulle se et "lys" og komme op og sidde på "toppen af et bjerg" – så måtte det så være det her, det var mig i min bedste udgave. Hun begyndte på, at de forsøgte jo bare at forstå mig og hjælpe mig. Så jeg væltede jeg råt og usorteret historien om det, der var foregået på Hjælpemiddelanstalten og alt det rod det gav med min diabetesbehandling. Så vendte ud det hvide ud af øjnene i forskrækkelse, for det var alt for stort – det kunne hun slet ikke rumme. Og så fik jeg lige at vide, at hun syntes, at jeg lignede et skvat – og så vendte hun eller omkring. Dumme kælling. Det var meget typisk for denne form for såkaldte kurser, at der sad nogle konsulenter, der kørte personligt hårdt på mennesker, for at de skulle krakelere og blive frigjorte fra fortiden. Men de var så overfladiske, at de ikke vidste, hvad de skulle stille op over for de mere alvorlige problemer, som mennesker havde oplevet. Og det det de sad og kørte på dette såkaldte kursus, var at uddannelse var ligegyldig – det var personligheden, der var talt. Så de forsøgte at få mig op at køre 10 meter over jordoverfladen som fantastiske Ulla, der kunne gå på vandet – og være menneskelig upåvirket af alt. Og den måde man så skulle realisere sig selv på, var ved at smide sin uddannelse væk – og udleve sine personlige erfaringer eller problemer. Der var et eksempel på en, der havde fået tvillinger, der var begyndt at skrive artikler om, hvordan det var at være mor til tvillinger. Så kunne det være hendes "job" og karrierevej i livet. Mig fik de den idé, at jeg skulle være noget ved personaleadministration hos Novo Nordisk, når nu jeg var diabetiker. For så kunne jeg jo hjælpe de mennesker, der reddede mit liv ved at producere insulin. Nu var der bare det ved det, at jeg ikke var uddannet indenfor personaleadministration. Og et af de insulinprodukter, jeg brugte, var produceret af en amerikansk konkurrent til Novo Nordisk. Jeg kunne ikke lade være med at tænke, at hvis det bare handlede om at udleve sine "ligtorne" – hvorfor så, så beskeden. Jeg kunne jo ligeså godt blive koncernchef for Novo Nordisk. Goddag mig navn er diabetes, jeg vil gerne styre den her biks. Og så skulle de selvfølgelig sige ja – det var da fantastisk – hvor meget vil du have i løn? Sikke nogle interessante personalemøder, der kunne komme ud af det. Goddag jeg hedder fnat, mit navn er hæmorider og mit er fjært (luft i maven) – og hvad nu ellers mennesker kan rende rundt og have af små "særpræg".

Jeg blev OFFER – for PSYKISK SYG kollega – og der var ingen, der tog mig alvorligt...

En ny begyndelse...

Så da jeg var sidst i 30'erne, måtte jeg vende ryggen til alt – og starte mit liv på bar bund i noget nyt og andet. Det var lidt tilfældigt, at jeg begyndte at arbejde med udviklingshæmmede. Der var et nystartet vikarbureau, der søgte medarbejdere til at arbejde på det, der dengang hed Sundby Vang. Da der senere kom noget mediestorm om noget rod med magtanvendelse på en af boenhederne, skyndte Københavns kommune at lave en strukturændring indenfor området – en rokade af ledelsen – og nyt navn til Sundby Vang – så det i stedet kom til at hedde Center for struktur og autisme. Så vidt jeg husker. Det var noget i den retning.

Men helt nyt og fremmede var det nu heller ikke. For jeg vidste fra min tid hos Center for Ligebehandling af Handicappede, at der var noget i vilkårene på bostederne for udviklingshæmmede, der ikke var helt optimalt. Jeg havde en kollega, der sad og pressede på, for at få fokus på udviklingshæmmede og deres livsvilkår – allerede i midten af 90'erne. Sådan er det altid, når der pludselig går hul på en "byld", ved en mediestorm – så er der selvfølgelig ingen, der har vidst noget om noget – overhovedet? Det er sjældent rigtigt. Der er som ofte mange, der godt har vidst, at der var problemer. Og mange der har siddet og kæmpet forgæves internt i systemernes verden. systemernes verden er på mange måder en "syltekrukke" – hvor problemstillinger bliver jongleret rundt i blanketter, skemaer og analyser – men der er bare ingen, der reagerer på det.

Jeg blev hurtigt meget glad for at arbejde med disse mennesker. Og jeg var også rigtig god til det. Jeg havde let ved at tolke sproget og udtrykket. I starten var det sådan en næsten surrealistisk oplevelse. Jeg blev præsenteret for beboerne, som om de ikke kunne give udtryk for noget selv. Og når jeg så gik rundt alene blandt dem, så var de jo da meget "levende" og udtryksfulde. Jeg blev hurtigt en efterspurgt vikar, og kunne få alle de timer jeg ville have. Jeg fik også et kursus i medicinudlevering. Det var faktisk lidt udsædvanligt, at man gav et kursus i medicinudlevering til en vikar, der var ansat hos et eksternt vikarbureau. Det foregik sådan på Sundby Vang – at medarbejderne fik et kursus af en sygeplejerske og en læge – hvor man skulle lære at læse medicinkort og tælle medicin op efter det. Det gjorde og gør man stadig på mange bosteder. Der er en, der har det overordnet medicinansvar – men alle medarbejdere bliver nødt til at kunne udlevere medicin, fordi det jo foregår på alle tider af døgnet.

Det var nogle hårde arbejdsmiljøer. Der var meget vold mod ansatte – og det blev ikke rigtigt taget alvorligt. Det kunne godt være voldsomt – noget af det, der nogle gange skete. Men jeg havde en beroligende virkning på disse mennesker – som jo selvfølgelig bundede i min gode evne til at tolke det sproglige udtryk.

Så jeg lærte noget om livsvilkårene i institutionsverdenen. Modsætningsforholdet mellem effektiviseringsstiltag der består af detaljerede regler – og beboernes råderum for selv at påvirke deres hverdag.

Jeg havde måske allerede fra start af, da jeg begyndte at arbejde indenfor dette område, vidst – at det havde en begrænset levetid. For miljøerne var så belastede, at det krævede et stort personligt overskud, at bevare den menneskelige tolerance og tålmodighed – der er nødvendig for at arbejde med mennesker, der godt kan blive noget voldsomme i deres udtryk, hvis ikke omgivelserne forstår dem. Og der var meget – sådan lidt – den stærke overlever mentalitet i miljøerne. Der kunne nogen gange godt opstå sådan en lidt "sej" facon – at man skulle være "sej" – for at klare de der mennesker. Men det var nu ikke helt rigtigt. Man skulle være god til kommunikation.

Det der for mig blev mest lærerigt ved perioden indenfor institutionsverden – var den meget tydelig sammenhæng mellem kommunikation, organisationsstruktur og fysiske rammer. Og den sammenhæng, går jo igen i stort set alle "verdner" og sammenhænge. Det er den samme problematik, der går sig gældende.

Jeg blev OFFER – for PSYKISK SYG kollega – og der var ingen, der tog mig alvorligt...

Så jeg fortsatte med at arbejde med den samme form for "problemstilling" – som jeg havde beskæftiget mig med, det meste af mit liv: Sammenhængen mellem organisationsstruktur, kommunikation, fysiske rammer og ressourcer – og mulighederne for et sundt og godt hverdagsliv. Det var med et lidt andet ståsted, indenfor et miljø, hvor der boede nogle lidt "udsædvanlige" mennesker – men ellers var det, sådan set "det samme". For mig – var det sådan set – det samme.

Jeg har beskæftiget mig med det samme – hele mit liv...

Bare med forskellige ståsteder – og forskelligt praktisk og fysisk konkret indhold...

Det giver mig lidt et problem – at mennesker har det med at dele verden op i områder, alt efter hvilke mennesker, det drejer sig om – og hvilket praktisk og fysisk konkret indhold, der gør sig gældende. De prøver ligesom at få det til at se ud som om, at jeg har flimret rundt i en personligt udlevende proces, hvor jeg så skulle have udlevet en masse personligt "spaltede" sider af min personlighed. Det har jeg altså ikke. Jeg synes heller ikke, at det ligefrem ville være en sådan helt fantastisk god idé – at udleve noget personligt, ved at arbejde med hverdagslivet for voksne udviklingshæmmede. Generelt er det ikke nogen god idé – hvis mennesker opfatter arbejde med mennesker, som en personligt selvrealiserende "proces". For så kvæler og tager man de mennesker, det handler om – som gidsler i ens egen personligt selvrealiserende "proces"...

Behandlingsjusk...

Der er et eller andet, der kører helt af sporet med min diabetesbehandling – i kølvandet af den voldsomme arbejdsoplevelse jeg fik på Hjælpemiddelinstitutionen i Høje Tåstrup i 1996 – og jeg kunne simpelthen ikke gennemskue, hvad det skulle være – for der står jo alle de informationer, de skal bruge om mig og mit helbred – og min historik – i min journal. Og det er faktisk først da jeg er ved at brænde helt sammen, og får mig "meldt ud af samfundet" – og begynder at skrive, at jeg for alvor får øjnene op for, hvor skævt det er, det jeg bliver udsat for. For da jeg i den efterhånden meget overbelastede tilstand, hvor jeg jo som sædvanlig ikke bliver taget helbredsmæssigt alvorligt – bliver jeg ringet op af en læge fra Hvidovre hospital, som spørger om jeg vil deltage i et forsøg om at lære at tælle kulhydrater – fordi mine gennemsnitlige blodsukre ligger for højt. Mine gennemsnitlige blodsukre kom til at ligge for højt fordi, fordi jeg levede i en meget overbelastet tilstand. Det havde de fået at vide. Jeg sagde til den læge, at det kunne jeg ikke – for det havde jeg gjort i mere end 20 år. Det chokerede mig faktisk. For jeg har jo aldrig lagt skjul på, at jeg levede med en noget mere praktisk fleksibel måde at forholde mig til kosten. Og den måde er jo altså heller ikke mere revolutionerende, end at det er den måde alle diabetikere, der lever et aktivt liv – har levet på i alle de år, jeg har haft diabetes.

Så skulle hun så have at vide, hvor jeg havde lært det – for det var jo ikke noget man i sundhedsvæsenet tilbød oplæring i. Nej, det var da rigtigt – men der eksisterer jo da blandt andet noget, der hedder biblioteker. Det er en af de ting, jeg altid har haft svær ved at forholde mig til – i den diabetiske behandlerværden – tror de i ramme alvor, at det kan lade sig gøre at vidensblokere hele verden?

Så det gik til min skræk og rædsel op for mig, at selvom jeg dengang det hele væltede om ørene på mig – og jeg blev alvorligt syg af stress – sikrede mig, at det blev skrevet i min journal – at min diabetesbehandling var der ikke noget i vejen med – at så har man over tid "smidt det væk" – og forsat med at lede efter en "behandlingsfejl", der aldrig har eksisteret. Og den mere eller mindre kronisk stressbetonede overbelastning som jeg kom til at leve med, fordi man i sundhedsvæsenet ikke tog mig og mit liv alvorligt – den er de blevet ved med at "holde liv i" – ved at blive ved med at køre personligt på mig, og behandle mig, som om jeg er sådan en småtbegavet og overhysterisk type.

Jeg blev OFFER – for PSYKISK SYG kollega – og der var ingen, der tog mig alvorligt...

Jeg er sidst "set" i min egen journal – engang i 1997 – hvor læge Hans Perrild gik ind og skrev i min journal, at det eneste behandlingsmæssige problem jeg havde haft, var problemet med insulinvirkningen. Og det problem løste jeg selv, mens de sad og sjuskede rundt i det, i stedet for at tage mig og mit liv alvorligt.

Og nu er det jo sådan, at hvis man én gang har fået godt greb i sin egen diabetes regulering – og har fået en god grundforståelse for det. Så smider man den jo ikke væk igen – for at lege med i nogle mærkværdige varmluftige amatørpsykologisk processer, der er direkte sundhedsskadelige.

Det var i sidste øjeblik, jeg kom væk fra den behandlerverden – der har siddet og varmluftkontrolleret mig – med en påstand om, at de ikke kendte mig og min behandling. Det var da meget mærkværdigt – for det står da ellers alt sammen – i min journal... Det her skal jeg have fulgt op på. Det med at sidde og gamle med mit liv og helbred, ved at smide alt behandlingsmæssig seriøsitet væk – og prøve at få det til at se ud som om – at jeg skulle være en tumpeforstyrret idiot – som man så kan sidde og lege "procesdyr" med – for at jeg så skal realisere et eller i min personlighed og indre jeg – for at komme i kontakt med min egen behandling – det er menneskelig galskab. Jeg har hele tiden været i kontakt med mig selv – og min egen behandling. At de behandlere jeg har haft med at gøre, har haft problemer med at læse i en journal og tage mit liv og helbred behandlingsmæssigt seriøst – det skal man altså ikke vendes på hovedet – så jeg skal maltrakteres med mere behandlingssjusk – for at man kan komme til at baglænsreparere en behandlingsfejl hos mig – der aldrig har eksisteret. Det der går hen og bliver det mareridtsagtige i det her – det er, at bliver man personlig belastet og får det dårligt med en dårlig behandling i sundhedsvæsnet – så kan det meget let gå hen og blive skruen uden ende. For i stedet for at erkende, at de har lavet en fejl – og rette op på den – så kører de selvsving i at ville reparere mennesker for, at de har fået det dårligt med at blive behandlet dårligt – af dem. For mennesker må jo ikke havde det dårligt med at blive behandlet dårligt i sundhedsvæsnet. For sundhedsvæsnet laver aldrig fejl – det er altid patienten – der er idioten, fejlen og det dårlige menneske...

Da jeg for efterhånden mange år siden havde fået min "oplæring" i at leve med diabetes 1 – på Aalborg Sygehus Nord. Eller fik og fik – det har jo altid været en krig, at kunne få lov til at leve selvstændigt og aktivt med diabetes 1. Det har man fra behandler side altid været store modstandere af – og gjort stort alt hvad de kunne for ligesom at forsøge at forhindre mennesker i det – ved blandt andet ikke at ville tage mennesker med diabetes 1 alvorligt på sammen måde som andre mennesker, når der sker nogle af de mere belastende ting i livet, som mennesker nogen gange kan komme ud for. Ja, da blev jeg af de behandlere, der var på Aalborg sygehus, "spået", at jeg var en af de diabetikere, der kunne leve et langt og ukompliceret liv med diabetes 1. Fordi jeg havde så god en forståelse for det – og i øvrigt også et utrolig godt basishelbred. (Det må jo så også stå i min journal fra den gang? Et eller andet sted?). Og det burde jeg jo sådan set også ha' haft lov til. I stedet for at skulle bruge så mange år af mit liv – på at få stoppet en destruktiv "proces", inden den tager livet af mig – i forlængelse af en voldsom oplevelse i 1996 – som der ikke var nogen, der tog alvorligt...

Sider...

» [Diabetes 1 – Viden, Vinkler & Værdier...](#)